

25. Sprawy z zakresu energetyki i atomistyki.

Z tego zakresu (symbol 608) na uwagę zasługuje sprawa o **sygn. akt VI SA/Wa 1172/08**. Skargę wniósł M. L. na postanowienie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej URE) w przedmiocie zwrotu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej odmowy przyłączenia obiektu skarżącego do sieci gazowej z powodu braku warunków ekonomicznych. Sąd odrzucając skargę z uwagi na swoją niewłaściwość wskazał, że zaskarżone postanowienie wydane zostało na podstawie art. 66 § 3 kpa, w świetle którego, jeżeli podanie wniesiono do organu niewłaściwego, a organu właściwego nie można ustalić na podstawie danych podania, albo gdy z podania wynika, że właściwym w sprawie jest sąd powszechny, organ, do którego podanie wniesiono, zwraca je wnoszącemu. Zwrot podania następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie. Natomiast w myśl art. 30 ust. 1 i 2 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1504 ze zm., dalej pe) do postępowania przed Prezesem URE stosuje się przepisy kpa, z zastrzeżeniem jednak, iż odwołanie od decyzji Prezesa URE służy do Sądu Okręgowego w Warszawie - sądu ochrony konkurencji i konsumentów, a postępowanie odwoławcze przed tym Sądem toczy się według przepisów kpc. Jednocześnie stosownie do art. 30 ust. 4 pe, przepisy regulujące kwestię wnoszenia odwołań od decyzji Prezesa URE do tego Sądu, stosuje się odpowiednio do postanowień Prezesa URE, od których służy zażalenie.

Sąd uznał w omawianej sprawie, że na zaskarżone postanowienie przysługiwało zażalenie a właściwym do jego rozpoznania jest sąd powszechny. Powyższa procedura przewidziana w pe, stanowi *lex specialis* w stosunku do uregulowań kpa, dotyczących zaskarżania decyzji administracyjnych. Tym samym sprawy te nie podlegają kontroli sądów administracyjnych, bowiem przepisy szczególne pe przekazują je na drogę postępowania cywilnego.

W sprawie o **sygn. akt VI SA/Wa 1893/07** Sąd oddalił skargę E. Sp. z o.o. na decyzję Ministra Gospodarki, którą organ ten umorzył postępowanie o zwolnienie strony skarżącej z obowiązku utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego. W rozpoznawanym przypadku nie zaistniał bowiem stan faktyczny określony przez ustawodawcę w art. 24 ust. 5 ustawy z 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz o zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. Nr 52, poz. 343, ze zm.), gdyż skarżąca nie rozpoczęła przywozu gazu ziemnego, który to przywóz jest elementem koniecznym dla możliwości wystąpienia z wnioskiem o udzielenie zwolnienia z obowiązku utrzymania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego i w konsekwencji udzielenia takiego zwolnienia. W przepisie tym nie mówi się o sytuacji hipotetycznej, tylko już istniejącej. Zwolnienia można dokonać na okres do jednego roku lub do zmiany stanu faktycznego będącego jego podstawą. Określony stan faktyczny musi zatem istnieć w dacie wydawania decyzji.